

## Μνήμη γέροντος Θεοκλήτου Διονυσιάτου

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)



Δεν θα' θελα να μείνω στα γνωστά ψυχρά βιογραφικά στοιχεία του Γέροντος. Ούτε να επεκταθώ σε υψηλές, βαθυστόχαστες και μακρές αναλύσεις κι εκτιμήσεις του βίου και του έργου του. Θα μιλήσω απλά, λιτά κι εγκάρδια.

Τον Γέροντα τον γνώρισα πριν 35 έτη στο κονάκι-αντιπροσωπείο της Μονής Διονυσίου, του Αγίου Στεφάνου, πριν τη σημερινή του ανακαίνιση, στις Καρυές του Αγίου Όρους. Ήταν στο πλάι του ναού το κελλί του, δίπλα στο μπαλκόνι, σ' ένα χώρο γεμάτο βιβλία, περιοδικά κι εφημερίδες, κάπως ακατάστατο. Με δέχθηκε φιλόφρονα κι ευχάριστα, ψάχνοντας κάτι να με κεράσει. Μετά λίγες κουβέντες γενικές, περί του πόθεν έρχομαι και προέρχομαι και που υπάγω και τι σκοπεύω, άρχισε έναν μακρύ κι ωραίο λόγο περί πνευματικής ζωής, πνευματικής μελέτης, προσευχής, μοναστικής ζωής, των πονηρών παγίδων του εχθρού διαβόλου, της σοφίας και της χάριτος των αγίων Πατέρων. Οι πιο συχνές αναφορές του ήταν στον άγιο Μάξιμο τον Ομολογητή, στον Όσιο Ιωάννη της Κλίμακος, τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά και τον άγιο Νικόδημο τον Αγιορείτη. Και σε άλλους, αλλά κυρίως σε αυτούς. Μπορώ να πω ότι σε αυτά τα θέματα πιο πολύ περιστρέφονταν

οι συζητήσεις μας οι πολλές κατοπινές. Πάντοτε μιλώντας εγώ λίγο κι ακούγοντας προσεκτικά. [\(περισσότερα...\)](#)